

„Какъ щемъ васъ, скетители, да наречемъ? — да ли херѣвими, защото на васъ почива Христосъ; или серафими? защото непрестанно го славите; или ангели? защото са очѣждавахте отъ тѣло-то си; или силы? защото правите чѣдеса; — голѣми сѣ ваши-тѣ имена, а юще по голѣми дарове-тѣ ви; молете са за спасеніе-то на наши-тѣ дѣши.“

Тзи сѣ високи и книги-тѣ отъ старый-а завѣтъ, кои-то са четятъ въ това време, а особенно на друг-а-та недѣла книга-та на пророка Исаїа, какъ е гледалъ господа горѣ на престолъ-а, и шестокрилаты-тѣ серафимы, кои-то пѣлахъ около него: „сватъ, сватъ, сватъ е господь Саваотъ, пзна и земля-та съ неговѣ-тѣ славѣ!“ — и какъ тогава всредъ димъ-а и пѣніе-то, съ кое-то бѣше църква-та пзна, единъ серафимъ съ живъ въгленъ докачи са до уста-та пророкы, а той, като са очисти, ослободи са (охрабри са, взе дързновеніе, дерзна), та, като попыта господь: „кого да проводѣ при мой-а народъ?“ извика: „ето мене!“

Но виждь! какко негови-тѣ уста ивихъ чѣдсно за Христа: „дете ни са роди, сынъ, и ни са даде, на когото владѣніе-то мѣ бѣше на рамото, и име-то мѣ гласи: великаго совѣта ангелъ, чѣденъ совѣтникъ, Богъ крѣпкій, господь, началникъ мира, отецъ вѣдущаго вѣка.“

Подиръ Исаїа описка Соломонъ пророчески тайнѣ-тѣ вечеръ въ притчѣ-тѣ на трета-та недѣла: „премѣдрость-та създа себѣ домъ и утвърди седамъ стълпове, закла свои-тѣ жертвы, раствори въ